
AKBABA
Günün siyasal rengi:
Kurum !

BAŞ-DİŞ AĞRILARI ROMATİZMA VE GRİP İÇİN

KATAGRİP

Bir sır değil, herkesin bildiği bir hakikat

Dişleri bugün dünden daha sağlam ve daha beyaz oldu. Yarın bugünden daha sağlamlaşacak, daha beyazlaşacak.

ÇÜNKÜ SABAH, AKŞAM

RADYOLİN

KULLANIYOR.

Yaz günleri geçti. Kış mevsimi geliyor. Hazırlıklar başladı.

SUMER BANK

Fabrikaları

Yeni mevsim için en zevkli bir dikkatle

KIŞLIK

Kumaşları dokumaya başlamıştır. Bu kumaşlar, renkleri ve dokunuşlarile bir harika oluyor.

PEK YAKINDA:

İSTANBUL
BEYOĞLU
GALATA
ANKARA
İZMİR
SAMSUN

Satış yerlerinin camekânlarında göreceğiniz kumaşlar, sizi hayret ve iftihar ile sevindirecektir.

Yıl 13 — Cumartesi, 5 *Eylûl 1935* — *Sayı* 91

Müessisleri :

Yusuf Ziya Ortac — Orhan Seyfi Orhon

ABONE : Türkiye için, yıllığı 500, altı aylığı 250, üç aylığı 125 kuruş
ECNEBİ : Seneliği 1000, altı aylığı 500, üç aylığı 250 kuruş
ADRES : İstanbul, Ankara caddesi, AKBABA
Telefon : 22129 Sayısı 10 Kuruş

Tabanca, Bomba, Bıçak!

Tabanca.. Bomba.. Bıçak!..

Size, bir meyhane cinayetini anlatmıyacağım.. Bu satırlar, bir sabıkalının hatıraları da değil.. Tabanca: Üniversitede patlamıştı.. Bomba, Samsunda bir muallimin evine atıldı.. Bıçak ta Kabataş lisesinden bir genci katil yapmıştır!

Mekteplerden falakanın bile kalktığı bir yeni terbiye asrındayız. Muallimin elinden deyneği alan sistem talebenin eline silâh vermese gerek!

Genç gözlerin, taze dimağların, körpe zekâların beklediği ışık, tabanca namlusundan, bomba fitilinden, bıçak ucundan mı çıkacak?

Düşünüyorum: Dershane sırasını meyhane peykesine çeviren bu turşucu Cemal zihniyeti nereden geliyor?..

Kabadayılığın henüz rağbette olduğunu gösteren bir kaç misale aldanmamalı: İstisnalar kaide teşkil edemez!

Gerçi mektep, bir nevi harp meydanıdır. Fakat bu meydanda, düşman rolünü oynıyan cehaleti, silâhla yenebilmek ne mümkün!

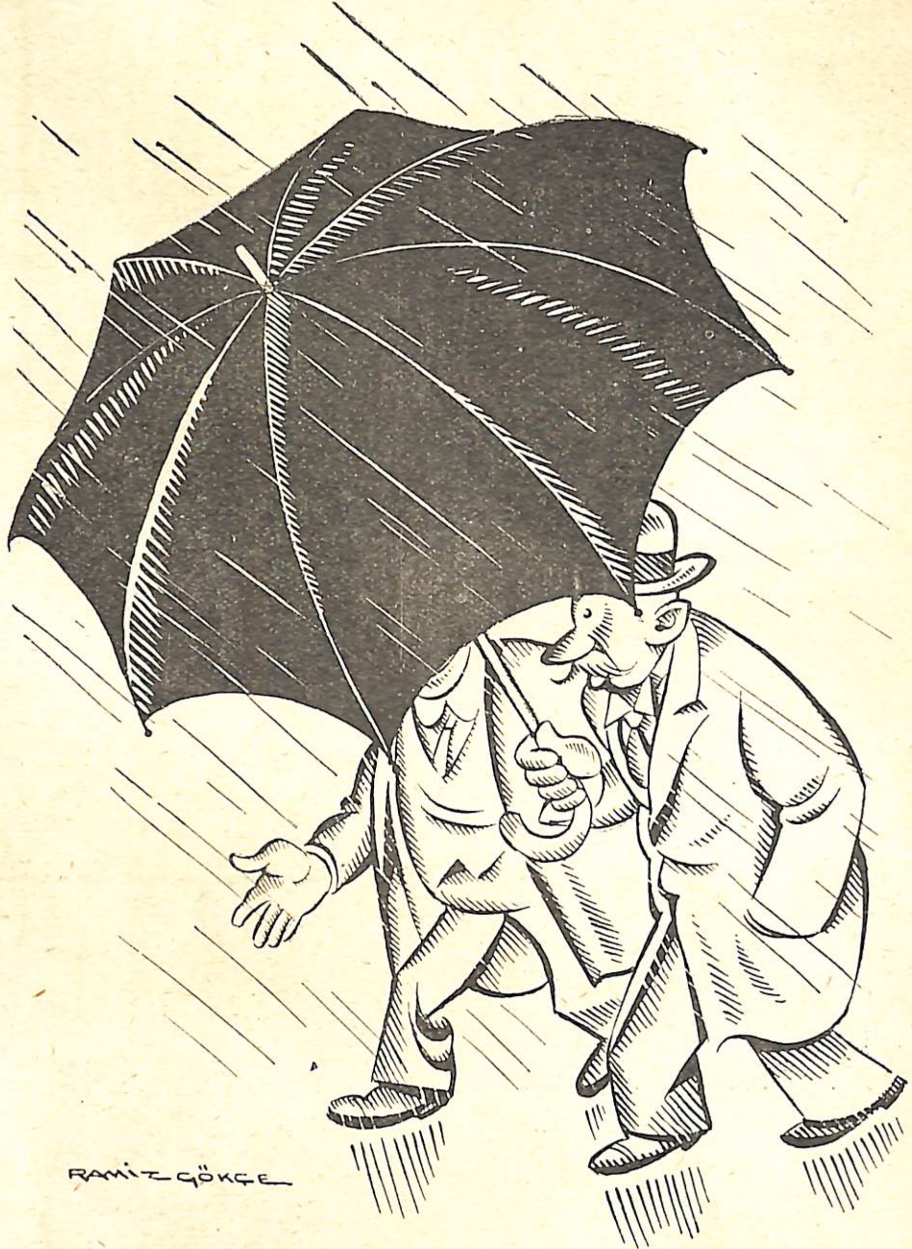
Tabanca, bıçak, bomba.. Bu aletlerle, ilmin değil, hapishanenin kapısı açılır!

Gençler, istikbale çıkan yolun, ağırceza mahkemesinin koridorlarından geçmediğini unutmasınlar!

Talebe eline yakışan mürekkep lekesidir, kan lekesi değil!

Yusuf Ziya

Gazetelerden: Yağmur suyunu Taşdelen diye satıyorlar!

— Bu yağmurlar çok faydalıdır azizim..
— Bahçıvanlar için mi?..
— Hayır.. Taşdelen suyu satanlar için!

Nasıl Mason Oldum ?

MAHMUT YESARİ

Nasıl mason olduğunu (AYDABİR) in ikinci sayısında anlatmakta devam ediyor!

HÜRRİYET NAMINA

Eski Kadıköylüler gazete satıcısı «Keleş» i mutlaka tanıyacaklardır.

Meşhur Akbaba Suat Beyden evvel Kadıköyün en meşhur gazete satıcısı o idi.

Suat Bey o vakit genç bir amatördü. Henüz meslek hayatına atılmamıştı.

Pantalonunda, ceketinde, pardesüsünde ne kadar cep varsa hepsini gazete, mecmua ile doldurur, sokaklarda öyle gezerdi.

Keleş büsbütün ayrı bir tipti, Suat Beyin keten gibi beyaz saçlarına bedel onun pembe bir cildin ötesine berisine rasgele takılmış yetmiş seksen tel kadar uzun siyah saçı vardı.

Suat Beyin pantalonuna kabahat etmiş küçük çocuk gibi adımlarını aralamadan ağır ağır yürümesine mukabil o iskele caddesinde keklik gibi seker, Kuşdili, Fikir tepesi gibi seyir yerlerinde hem gazete satar, hem kadınlara takılarak çapkınlık ederdi.

Akbaba Suat Beyin gazete satma tarzı malûm... Sayıklar gibi kesik kesik: «Yazıyor... Yazıyor... Neler... neler... yazıyor... Cayır... cayır... neler... neler...» diye söylenir.

Suat Bey, hatırı kalmasın, bu tarzı Keleşten almıştır.

Keleş «yazıyor... Neler yazıyor» diye bağırır, arkasından yavaşça «Çingeneler yazıyor» diye o zamanın gazetecilerine taş atardı.

Keleş daha eskiden seyir yerlerinde öteberi satar, şarkı söyler, cuma, pazar Fenerbahçede, Çifte havuzlarda piyasaya gelen vükelâ arabalarının önünde çifte telli oynar, türlü soytarılık yapardı.

Bir gün bilmem hangi paşayı bir münasebetsizlik yaparak kızdırdığı için Trablusa sürülmüş, meşrutiyete kadar orada kalmıştı.

Keleş politika sürgünlerile beraber tekrar Kadıköyüne döndüğü zaman bir hürriyet kahramanı, mükemmel bir politikacı olmuştu. Meslekini değiştirerek gazeteciliğe başlamasının sebebi de bundan başka bir şey değildi. Arasıra kendine takılanlara: «Kendinize gelin yahu... Siz burada yan gelip keyif çatarken biz vatan uğruna kanımızı döküyorduk... Biz çalışmasaydık siz zor görürdünüz bu hürriyeti, müsavatı, adaleti» diye bağırırdı.

Mühürdar gazinosu önünden Çırçır yangınını seyrederken: «Yangının önü alınamadı. Görürsünüz yarın dahiliye nazırını düşürürler» diye ahaliye konferans vermişti.

*

Bir on bir temmuz şenliği gecesi Keleş meyhanede bir sarhoşun cebinden para çantasını aşırmış, kendini tutmak istiyen polisin elinden kurtularak Kızıltoprağa kadar kaçmış, fakat nihayet yakalanarak Kadıköy merkezine getirilmişti.

Komiser kendisini sorguya çektiği zaman Keleş, parasını çaldığı adam gibi zil zurna sarhoştu. Keleşle komiser arasında geçen konuşmayı aynen yazıyorum:

Komiser — Adın ne?

Keleş — Ya İstanbula yeni geldin, ya hiç gazete okumadın. Kadıköyde beni üç yaşındaki çocuklar bile tanır. Merkez komiserinin tanımaması ayıp olmaz mı?

Komiser — Terbiyesizlik etme, doğru cevap ver Keleş...

Keleş — Mademki adımı biliyordun ne sordum?

Komiser — Ne iş yaparsın?

Keleş — Sabık politika mahkûmlarından ittihatçı gazeteler satıcısı... Min gayri haddin biz de bu meşrutiyet, adalet, müsavat için çalıştık...

Komiser — Bunları bilen bir insansın da ne diye arkadaşının parasını çaldın...

Keleş — Çalmadım hâşâ... Bu gece onda para var, bizde yok... Müsavata sığar mı ya? Biz de bu müsavat için çalışmış insanız.. Müsavat namına bir muamele yapıverdik... Mesele bundan ibaret...

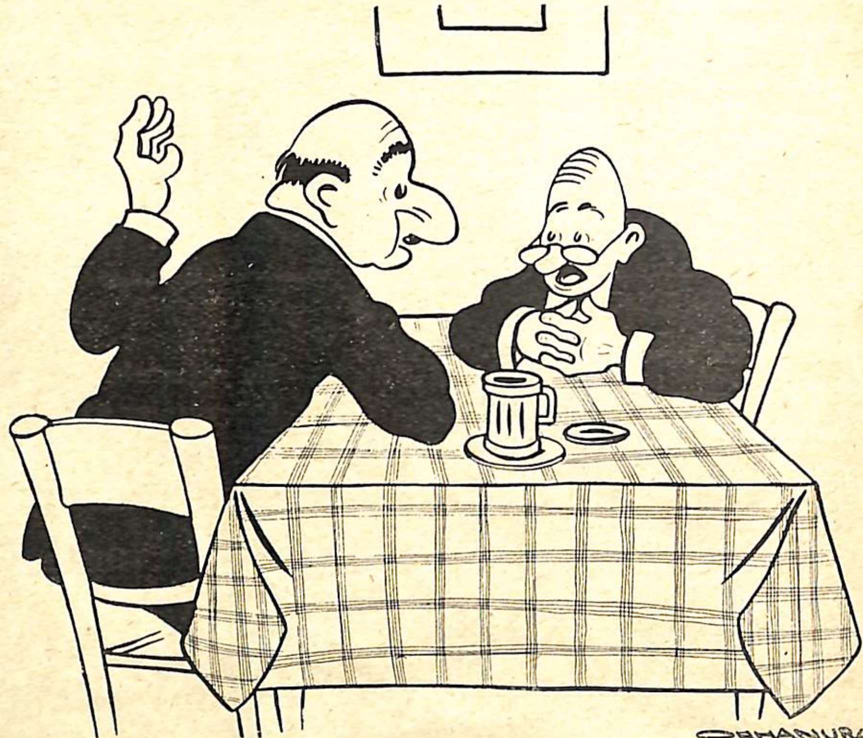
Komiser — Eh, mademki müsavat namına hırsızlık ettin o halde adalet namına da cezanı çekersin. Olur biter.

Keleş — Doğru söze kim ne der komiser efendi...

Komiser — Öyledir de adalet namına seni yakalıyan polisin elinden ne diye kaçtın?

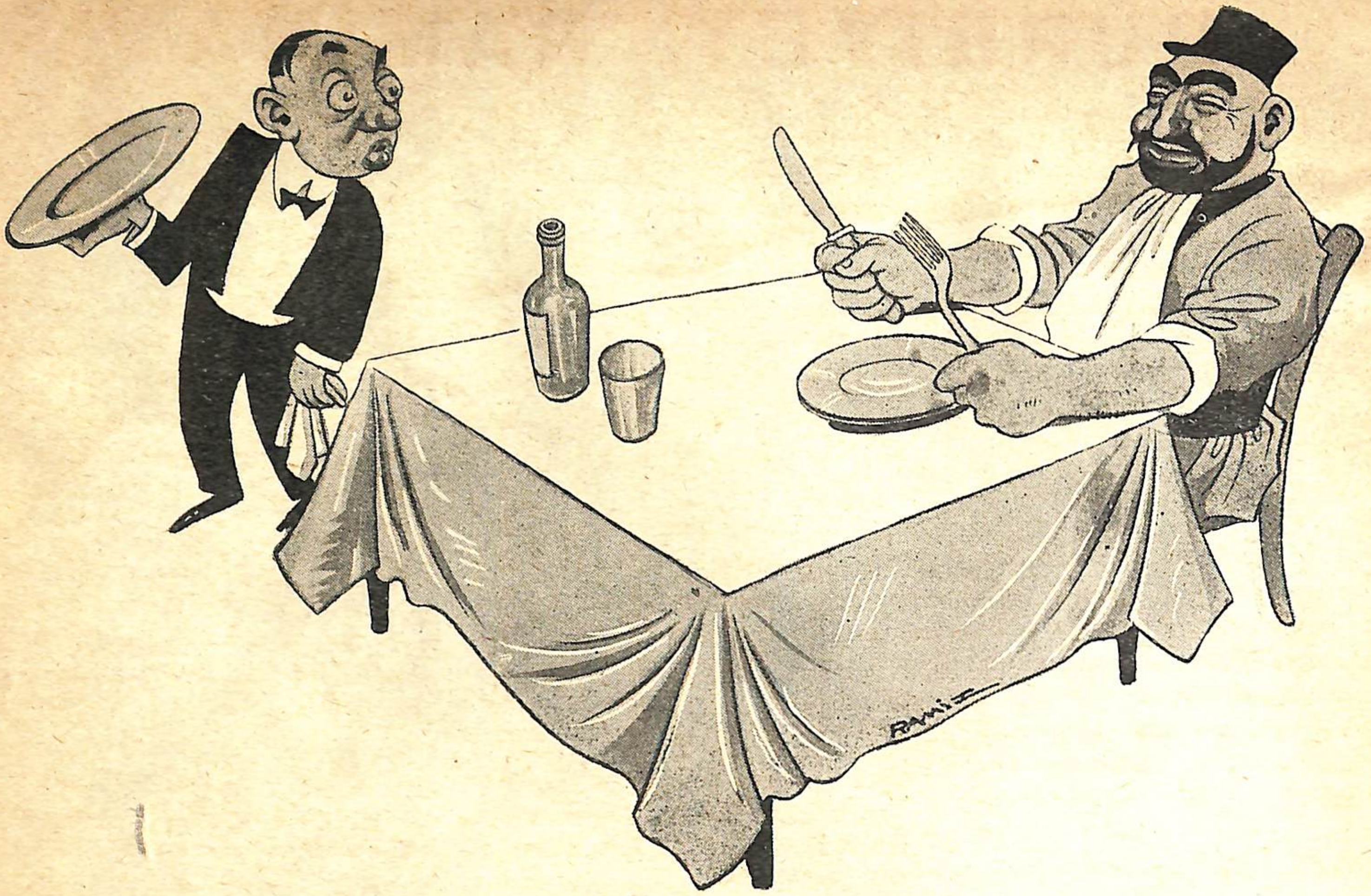
Keleş — Hürriyet namına kaçtım komiser efendi, hürriyet namına...

Ağustos böceği

— **(Habeş - İtalyan) meselesini halletmek için bir de 13 ler komitesi kurulmuş!.**

— **Yahu, üçler, beşler, on üçler derken bu iş galiba kırklara karışacak!.**

Garson — Taze av etlerimiz var, emretmez misiniz?
Meşhedi — Beli, özüme, bir aslan budu getir!

insan ve şişe

Çocuğun babasına rasgelirsiniz. Elde bir şişe:

— Nedir bu şişe?

— Süt şişesi!

*

Çocuk biraz büyür. Küçük bir şişeyle görürsünüz:

— Bu ne şişesi?

— Mürekkep şişesi!

*

Çocuk artık bir gençtir... Elinde gene bir şişe ile raslarsınız:

— Bu şişe nedir?

— Kolonya şişesi!

*

Çocuk otuz, kırk yaşlarındadır. Gene bir şişe ile yoldadır:

— O ne şişesi?

— Rakı şişesi!

*

Çocuk kırkını geçmiştir. Bakarsınız elinde bir şişeyle gidiyor:

— Ne şişesi bu?

— İlâç şişesi! Maden suyu şişesi!

*

Çocuk elli, altmış arasındadır. Bir gün omuzları basık, karşınıza çıkar:

— Gene mi şişe?

— Evet... İdrar şişesi!

*

Çocuk, şimdi, ak saçlı başını sonsuz uykusuna varmak için yastığa dayamış, binlerce şişe tükettiği dünyadan çekiliyor.

Belki de kapıda eli şişeli birine rasgeliriz:

— Bu ne şişesi?

— Zemzem şişesi!

R. K.

Yutulmuş para

Yasefaçinin karısı, korkudan eli ayağı zangır zangır titriyerek komşusu Bayan Haticenin evine girdi.

— Aman komşu... Bana çabuk yirmi beş kuruş ver... Bir can kurtaracaksın. Elime para geçince gene getiririm.

— Telâş etme. Anlıyalım. Ne oldu?

— Ne olacak? Benim çocuk bu sabah Yasefaçinin bıraktığı yirmi beş kuruşu yuttu.

— Merak etme. O kadar tehlikeli bir şey değil.

— Nasıl tehlikeli değil... Yasefaçi ihtiyar adamdır, mutlaka ölür.

— Yanlış mı anladım acaba? Parayı yutan çocuk mu Yasefaçi mi?

— Çocuk.

— Öyleyse babasına ne?

— Yirmi beş kuruşun gittiğini görür de adamın yüreğine inmez olur mu?

Habeşlilere

Medeniyet canavar mıymış? O kurdun kafası,
Işık iklimine döndürdü Cezayirle Fası!
Bu homurdanma o kurdun sesidir, hak sesidir;
Bu kasap yüzlü adam «Mark Orel» in varisidir!
İtiraz etmeyiniz, anlamadan maksadını,
Size ezberletecektir Rönesansın adını!
Bu ne talih! Kapınızdan bakıyor eski Roma,
Dişi var, kuyruğu vardır: Medeniyettir ama!
Gerçi yer hakkı, teper fikri, yutar mağlûbu,
Gene lâkin medeniyet, medeniyettir bu!
Her zaman pençesi yok, bazı da vardır kanadı;
Kudurup havlasa hattâ medeniyettir adı!
Pençesinden ölüler dalgalanır öyle akar,
Her dişinden yere bir başka mezarlık sarkar!
Kimsesiz bulduğu bir hakkı yutarken çiy çiy,
Kanlı bir yamyama, bir katile benzer gerçi,
Fakat efkârı umumiyesi var, bayrağı var;
Sonra irfanı da vardır, okumuştur canavar!
Dolacak top top ışık kollarınız, elleriniz;
Top tüfek yangını altında karanlık deriniz,
Yanacak, parlıyacak; nur olacak unsurunuz;
Kaçılır mıymış ışık çağlıyanından?.. Durunuz!

Mithat Cemal

Bir talebe muallimini vurdu!

— Bir zıhlı elbise nereden bulabilirim acaba?..
— Ne o, maskeli baloya mı gideceksin?
— Yok canım, bir orta mektebe muallim oldum da...

Gazetelerden: Bazı dilencilerin apartıman sahibi olduğu anlaşıldı!

Polis — Dilenciliğin yasak olduğunu bilmiyor musun? Yürü bakalım..

Dilenci — Aman beni bırakın bayım, yoksa şehrin imarı yarım kalacak!..

Dostluk!

Nurullah Ataya, Mithat Cemalin yeni bir şiirini verdiler:

— Oku şu şiiri bakalım..

Aldı, okudu..

— Nasıl buldun?..

Bir hayli düşündükten sonra:

— Kuzum, dedi, sormayınız.. Yeryüzünde ondan başka dostum kalmadı...

Ertesi günü, Nurullah Atanın bu cevabını Mithat Cemale söylediler.. O da:

— Öyle ise, kendisine haber veriniz, dedi.. Yeryüzündeki bu bir tanecik dostunu da kaybetti!

Foya

Ethem İzzetin yeni bir romanı var. İsmi (Foya)... Ali Naci itiraz etti:

— Bu romanın adını beğenmedim...

— Neden?..

— Öyle ya, gazetede (Ethem İzzetin foyası çıktı) diye mi ilân edeceğiz!..

Vükelâ Huzuru

Sadrazam paşa, koltuğu kapının dibine koydurmuştu. Odaya girenler, doğruca paşanın huzuruna giriyorlar, yerden bir temenna ettikten sonra dileklerini söylüyorlardı. Paşa, karşısındakinin yüzüne bile bakmıyor, kaşları çatık, başı önde dinliyor, sonra hafifçe başını havaya kaldırarak:

— Hayır!

Diye reddediyordu. Sızlanmak istiyenleri, sözü uzatanları fena halde haşlıyordu. ç

— Acaba neye kızıyordu?

Bunu kimse anlıyamıyordu. Paşanın, kendisine arzedilen her şeyi reddetmesinin elbette bir sebebi olacaktı? Maruzatta bulunanlar bir hata işliyorlardı, fakat, bu ne idi? Bunu bulamıyorlardı.

İlkönce hatayı paşaya karşı kullandıkları tâbirlerde buldular, bunları değiştirdiler:

— Sadaretmeap!

Dediler olmadı.

— Zatı samileri!

Dediler olmadı.

— Zatı seniyeleri!

Dediler olmadı. Paşanın yanına girenler belki paşaya karşı kâfi derecede mahviyetkâr olamıyorlardı. Tevazu ve ubudiyet gösteren kelimeler aradılar:

— Çakeriniz.. Hakipayiniz.. Abdi memlûkünüz.. Kulunuz.. Bendeniz.. Fakiriniz..

Bunlar da paşanın gene her istenilen şeyi reddetmesini değiştirmedi.

Paşa, gene ayni asık suratla huzuruna gelenlerin arzularını reddetmekte devam ediyordu.

Kılık kıyafet değiştirmeyi tecrübe ettiler, gene olmadı. Asıl fenası maiyetindekilerin arzularını reddediyordu. Paşanın yanına girip te ondan müsbet cevap almak imkânsızdı.

*

Hâki Efendi, paşanın huzuruna çıkmak istediği zaman bu eski Babıâli hulefasına, dostları paşanın aksiliğini anlattılar. Ona:

— Beyhude girmeyin, dediler, paşa her şeyi reddediyor. Belki kalbinizi de kırar.

Hâki Efendi, bir müddet sakalını sıvazlıyarak düşündü:

— Neden acaba?

— Sebebini biz de bilmiyoruz?

— Yoksa paşanın huzuruna girerken bir hata mı ediyorsunuz?

— Öyle zannediyoruz amma, hatamızı anlıyamadık.

Hâki Efendi tekrar düşündü:

— Paşa nerede oturuyor?

Diye sordu.

— Masasını, koltuğunu kapının yanına getirdi.

— Odanın vaziyetini bana anlatsauıza?

— Odaya girince sağda paşanın koltuğu, onun karşısında, solda boş koltuklar duruyor.

— Bunlar kimler için?

— Diğer vüzera için.

Hâki Efendi bıyık altından güldü:

— Biz de maruzatta bulunmayı bir tecrübe edelim, belki niyazımızı kabul ettiririz.

Dedi.

Beylikçi bey, başta olduğu halde daire müdürleri kapının arkasına saklanmış, aralıktan Hâki Efendiyi tecessüs ediyorlardı.

— Şimdi o da, kovulacak..

Diye bekliyorlardı.

Hâki Efendi, alelûsul önünü kavuşturarak odadan içeri girdi. Paşanın önüne gelmedi, önce boş koltuklara döndü, her birine yerden tazimle selâm verdikten sonra paşaya döndü, yerden bir temenna edip el pençe divan durdu.

Sadrazam paşanın tavrı değişmişti. Yüzü gülüyordu. Gözlüğünün altından bir iki defa Hâki Efendiyi tetkik ettikten sonra başını sallıyarak şunu söyledi:

— Şaşılacak şey, demek ki Babıâlide vükelâ huzuruna çıkmayı bilen bir kişi kalmış ha!...

Fiske

Haydarpaşa lisesinden:

Terbiyeci Sadreddin Celâl

Haydarpaşa lisesinden:

Hıfzıssıhha muallimi: Dr. Muhiddin

ROMADA...

BİR HABEŞ DELİKANLISI!

YAZAN: NAZIM HİKMET

AYDABİR

mecmuasının ikinci sayısında okuyunuz.

ÇİFTE KOMEDİ

— 1 —

«Âdemle Havva» adlı bir filim işitmiştim,
Hemen, seyretmek için, sinemaya gitmiştim!..
Filim şöyle başladı: Tablo biraz korkunçtu,
Sabah vakti.. Yükselen güneşin rengi tunçtu!..
Topraktan fışkırmıştı insan boyunda otlar,
Bu otların üstünde geziyordu mamutlar!..
Milyonca yıl önceki dünyanın manzarası
Ürperme veriyordu.. Çok geçmeden arası
Uzaktan «Havva» geldi, korku dolu gözleri,
Durdu, kendi kendine söyledi şu sözleri:
— «Dünya fena bucakmış: Yer ıssız, gök bulutlu,
«Cennetten uzaktayım; ölsem bana ne mutlu!..
«Sürü sürü melekler bize hizmet ederdi,
«Söyleyin, getirelim: Ne istersiniz?...» derdi!..
«Işığını dökerdi geceleri ay bize,
«Cennette yapılmıştı sırçadan saray bize!..
«Her mevsimde güllerden düşen bir yığın yaprak,
«Rahat uyumak için, bize olurdu yatak!..
«Arılar ballarını ağzımıza taşırdı,
«Bahçede kelebekler bizimle oynaşırdı!..
«Başımız dinç yaşarken, rahatımız yerinde,
«Nihayet böyle kaldık topraklar üzerinde!...
«Nasıl bu ıssız yerden kendimi kurtarayım?..
«Bari, Âdem nerede?.. Gidip onu arayım!...»

— Türkiyede en çok roman okuyan, sinemaya giden genç kızlarmış!

— Tevekkeli değil, hepsi de olmıyacak şeyler isterler!..

«Havva» uzaklaşırken sağ taraftaki yoldan,
Şunları söyliyerek «Âdem» göründü soldan:
«Hay, şu çürük elmayı yemez olsaydım keşke,
«Cennette kurulmuştum yedi katlı bir köşke:
«Ekmek elden, su gölden.. Ne rahat yaşıyordum,
«Kendi saadetime kendim de şaşıyordum!..
«Yalnızlık büyük dertmiş.. Bundan kurtulmalıyım.
«Nicedir ayrı düştüm, Havvayı bulmalıyım!...»
Âdem, ıssız dünyada, uzun yolları aştı,
Karanlık bir ormanda ikisi karşılaştı:
Sevinçle sarıldılar, hasretle öpüştüler,
İkisi de yorgundu, topraklara düştüler!..
Âdem dedi:
— «Sevgilim!.. Söyle, nerede kaldın?...»
Havva dedi:
— «Mutlaka yalnızlıktan bunaldın!...»
Âdem derdini döktü:
— «Yaşayamam bu yerde!...»
Havva ona çıkıştı:
— «Soktun başımı derde!...»
Âdem çattı kaşını:
— «Elmayı neye aldın?...»
Havva birden köpürdü:
— «Ben almadım, sen çaldın!...»
Âdem, sert bir bakışla, karısını haşladı,
Hiç yoktan bir patırdı, bir kavgadır başladı!..
Zavallı Âdem dedi:
— «Böyle çatma insana,
«Sevgilim!.. Hazırladım bak bir armağan sana!...»
Havvanın gözlerini birden bir sevinç sardı,
Âdem bir torba açtı: Bir kürk manto çıkardı!..
Dedi:
— «Cennet sıcaktı, fakat burası soğuk,
«Burada bulamayız barınacak bir kovuk!..
«Düşündüm: Kara kışın titretir karı, buzu,
«Ben senin için kestim iki, üç tane kuzu,
«Güzel bir manto yaptım, uğraşarak günlerce,
«Rahat uyku çekersin bunu giyip her gece!..»

*

Havvanın bir lâhzada sinirleri dinmişti,
Astragan bir manto.. Buna çok sevinmişti:
«Seni nasıl severim, sevgilim!.. Bilsen..» dedi,
Candan bir öpücükle bedelini ödedi!..

— 2 —

Filimin seyrederken henüz bu perdesini,
Yanı başımda duydum bir kadının sesini,
Hiddetle söylemişti bir adama şunları:
— «Diyorsun: Kadınların sensin en bahtiyarı,
«Halbuki Âdem bile Havvaya manto yapmış,
«Bari bundan ibret al.. Donacak mıyım bu kış?!..»

*

Kadın birden bayıldı, erkek: «Su!..» diye, koştu,
Herkes yangın var sandı: Salon az sonra boştu!..

Necdet Rüştü

— Balkan olimpiyatlarında atletlerimiz yüksek atlamada muvaffak olmuşlar..

— Yanlışın var birader, yüksek atlamada değil, yüksek atmada olacak!..

— [Köylü köyüne mektup yazdırır] .... İstanbullular bizleri saf sanırlar da, alay ederler emme, geçende körpü başındaki kırk yıllık caminin ismini sordum, ne deseler beğenirsin?.. «Yenicami!» demezler mi?.. Gayri kimin saf olduğunu sen kıyas eyle!..

BALO DÖNÜŞÜ

İlk vapurla Büyükadadan İstanbuldaki evlerine dönüyorlardı.

Sabaha kadar dansetmişler, ortalık ağarırken balodan çıkarak araba ile büyük tur yapmışlardı.

Şimdi yorgunluktan ölü gibi bir haldeydiler.

Vapurun yan kamarasında bayan yorgunluktan solmuş başını kocasının dizine koymuş, uyumağa hazırlanıyordu. Erkek daha bitkin bir haldeydi. Yüzü balmumu gibi sararmış, tıraşı uzamış, bol smokini içinde sıtmadan titriyor gibi bir hali vardı. Fakat ne kadar olsa erkek olduğu için şikâyet etmiyordu. Bir elile onun saçlarını okşıyarak:

— Fofo sen istersen biraz uyu, dedi.

(Bayanın adı Şerife idi. Fakat bu isim alaturka isimlerin de en eskilerinden olduğu için herkesin kendisini, pek uymamakla beraber, Fofo diye çağırmalarını istemişti).

Bayan Fofo rimelleri top top olarak yanaklarına sarkmağa başlamış gözlerini süzerek:

— Düşünüyorum; uyuyamam, dedi, o tangoları, o tuvaletleri, o supeyi, o sosyeteyi, hele o araba içinde şiirli sabah turunu bir kere daha yaşıyorum... Yalnız...

— Yalnız ne var?

Fofonun gözleri doldu:

— Yalnız fena halde göreceğim geldi.

— Kimi?

— Kimi olacak, çocuğumuzu... Biliyi... (Çocuğun adı Nebildi)... Kim bilir yatağında nasıl yatıyordur... Ah ona bir kere kavuşsam...

Erkek gülerek onun yanağını okşadı:

— Ah şu kadınlar... Ne kadar da yufka yürekli olursunuz...

Fofo yerinde doğruldu:

— Öyle söyleme ben her kadın gibi değilim... Her anne çocuğunu sever... Fakat kimse benim gibi evlât delisi değildir...

Erkek mahzun mahzun gülümsedi:

— İlk çocuğumuzun iki yaşında havuza düşüp ölmesi senin gibi beni de çıldırttı. Fakat ben erkeğim. Bağrıma taş bastım; kanımı içime akıttım. Fakat neticede bu acıyı hazmettim... Ne yapalım hayat bu... Sen kadın olduğun için bu matem sende derin bir iz bıraktı...

— Hakkın var. Ben acıklı bir anayım... Biliyor musun dün gecedenberi Biliyi bir kaç defa aklımdan geçirdim; yüreğimin ucu yandı.

— Merak etme, bir saat sonra kavuşursun.

— Yavrucuk yalnız evde acaba korktu mu dersin?

— Neden korksun... Benim çocuğum babası gibidir... Cine, periye aldırış etmez... Ben onu masalla değil asrî ideallerile terbiye ediyorum.

— Ne de olsa beş yaşında bir bebek...

— Şimdiki zamanın beş yaşında bebeği eski zamanın on beş yaşında delikanlısından daha açıkgözdür. Sen keyfine bak...

— Hizmetçisizlik çok fena... Kardeş herkes gibi bir yere giderken bir gececik çocuğumuzu barındıracak bir akrabamız da yok...

— Evet maalesef öyle...

— Çocukları baloya getirmek te aksi gibi âdet olmamış...

— Elbette körpe çocuk vücudu böyle eğlencelere dayanamaz. Sonra ruh terbiyesi noktasından da mahzurlüdür.

— Hakkın var... Fakat ne de olsa yavrucuğumu merak ediyorum... Dedim ya, ben evlât delisiyim... Evde kendi kendine acaba ne yaptı?

— Dedim ya, beyhude üzülüyorsun.. Kapının önündeki taşın altından anahtarı almış, kapıyı açmış, yiyeceğini yemiştir. Yiyecek ne bıraktın Biliye...

— İki güzel sandoviç, vitamin dolu bir tabak yemiş...

— Âlâ, onları gövdeye indirdikten sonra biraz oyuncaklarile oynamış, sonra yatağına girip mışıl mışıl uyumuştur.

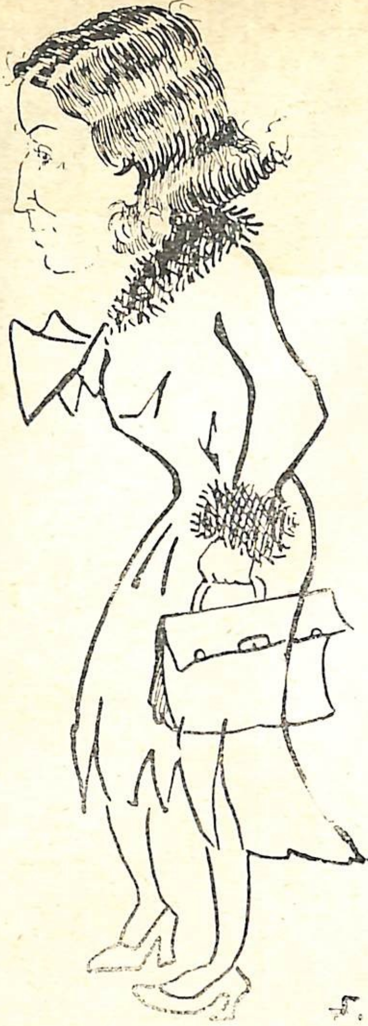
— Ben onu hayalimde gördüğüm gibi o da beni rüyasında görmüş müdür dersin?

— Elbette. Ona ne şüphe?

— Zavallı Bili... Dün akşam vapura kadar peşimizden geldi... «Anne yarın sabah mutlaka gel. Beni bırakma» diye ağladı. Ah bu zalim çocuklar... Ne yapsak onlara sevgimizi, şefkatimizi anlatamıyoruz... Ben onun bir gecelik hasretine bile zor dayandım. Bir gün daha Adada kalabilir miyim?

Erkek yorgunluktan gözleri kapanarak içini çekti:

Haydarpaşa lisesinden:

Coğrafya muallimi: Bayan İclâl

Haydarpaşa lisesinden:

Riyaziye muallimi: Bay Mahir

— Ah şu kadınlar... Ne zayıf mahlûklar...

— Siz erkekler de fazla canavarsınız... Vapur ne kadar da ağır gidiyor... Bilinin hasretine dayanamıyorum.

Erkek gülmeğe başladı; Fofo da utanarak gülmeğe çalıştı, fakat birdenbire gözlerinden yaşlar boşandı. Rimeller eriyor, bol bol yanaklarına iniyordu.

— Şuradan çantamı ver...

— Burnunu sileceksen mendil yanında...

— Hayır mendil almıyacağım. Madalyonun içinde Bilinin resmi var. Yavrucuğumun resmine bakarak hasretimi avunacağım.

Bayan Fofo kocasının uzattığı çantayı aldı, karıştırdı, sonra bir feryat kopardı:

— Eyvah...

— Ne oluyorsun? Bir şey mi kaybettin?

— Gelirken telâşla anahtarı bırakmayı unutmuşum. Bili gece sokakta kaldı.

Anahtarı görünce erkeğin balmumu gibi yüzü de bir kat daha sararmıştı. Fakat karısının telâşına bakarak gene kendini tuttu:

— Merak etme, dedi, Bili kocaman adam. Elbette bir yolunu bulup pencereden filân içeri girmiştir. O yaşta çocuklar el evlerine hırsızlığa giriyorlar. Yahut ta komşulardan birine misafir olmuştur. O da olmasa karakola gitmeyi akıl etmiyecek bir çocuk değil ya... Korkma viranelerde yersiz yurtsuz bunca çocuk var... Bir yaz gecesinde insan sokakta bile kalsa bir şey lâzım gelmez.

Kadın kocasının parmaklarını yakalamış, gözlerini gözlerine dikmişti:

— Sahi mi söylüyorsun? Belki hakkın var... Fakat ben talihsiz bir kadınım... Bir vapur gezintisine gidecek oldumdu. İlk çocuğum havuza düşüp boğuldu... Şimdi de...

— Böyle şeyleri aklına getirme...

— Gülme bana... Evlât delisi acıklı bir anayım...

Reşat Nuri

Erkek — Evlenmek istemez misiniz?
Kadın — Hayır, apartımanlanmağı tercih ederim!

DEVLET KUŞU

Derviş Hasan, başındaki ucu sivri külâhı kaldırıp yere attı:

— Hay, böyle talih olmaz olsun.

Arkadaşı, tekkenin loş odasında sedirin üstündeki koyun postuna uzanmış yarı uyuyor, yarı düşünüyor gibiydi Gözlerini açarak sordu:

— Ne oluyorsun, be Hasan?

— Ne olacak, tabakada tütün, kesede metelik yok.

— Şimdi erenlerden biri gelir, tütün istersin.

Derviş Hasan, külâhı yerden alıp elile tozunu silkerek cevap verdi:

— Otlakçılıkla olur mu, be kardeşim, ben adamakıllı tiyakiyim.

— Terket şu musibeti.

— Edemiyorum.

Bir dakika durduktan sonra gözlerini faltaşı gibi açtı.

— Hem neden edeyim,kuzum? Mevki, mansıp hulyasını terkettik. Zevk ve safayı terkettik.Parasızlıktan çoluk çocuğun yanına gidemiyorum, onları da terkettik, karıyla kavga ettik, onu da terkettik. Evi terkettik. Kala kala tabakada bir tutamcık tütünle, ten kafesinde bir can kuşu kaldı. Birini terkettikten sonra öbürünün de hiç lüzumu yok. Varsın o da uçsun gitsin.

Arkadaşı derviş Hasanın pek coşkun konuştuğunu görünce doğruldu:

— Senin bugün canın sıkkın galiba!

— Nasıl sıkkın olmaz. Tiryakilikten başım dönüyor. Tabakada tütün yok. Parasızlıktan hant hat ötüyorum.

— Dervişsin. Nefsine eza etmek lâzım. Çile çekmeli?

— Bu çile ne zaman biter?

— Orasını şeyh efendi bilir.

Derviş Hasan gayz ile içini çekti:

— Bizim şeyh efendi gibi dervişlik kolay. Sıcak oda, rahat yatak.. Sofran kurulur, her akşam hoşafı kaşıklar, pilâvı gövdeye indirirsin. Karaman kuyruğu gibi bıngıl bıngıl yürüken göbeğin iki yana sallanır. Entariyi giyer, yumuşacık postun üstüne kurulursun. Bir iki nefes, bir kaç:

— Ya Cebbar, ya Vedut! Sonra:

— Allah, İllâllah!

Hepsi bu kadar.. Ben de böyle dervişlik ederim. Gelsin de o benim çektiğim çileye dayansın.

— Tövbe, de be Hasan, şeyhine de dil uzatıyorsun!

— Nasıl uzatmayım, imanım, tiryakilik başıma vurdu.

— Şimdi biri gelir!

— Bende bu talih varken kimse gelmez.

O aralık harem dairesinden Amber bacının yemenili başı göründü.

Hasan:

— Anlaşılan bizim şeyh efendi ikindi uykusundan uyandı.

Dedi. Sonra yavaşça bacıya seslendi:

— Bacı.. Bacı!..

— Na var?

Hasan iki parmağını dudağına götürüp bir nefes sigara çeker gibi yaparak:

— Var mı?

— Na?..

— Var mı be?..

Bacı, kendisine öpücük gönderilmiş namuslu kadın gibi hem hoşlanıp, hem kızararak başını çevirdi:

— Ban.. Oyla şeylardan ağnamam!

— Yanlış anladın be... Tütün..

— Na?

— Tütün var mı, tütün?

— Tütün mü?

— Evet...

— Ban tütün içar mıyım ayo?..

— Sen içmezsin amma, haremde belki vardır.. Kuzum bacı, tütünsüzlükten başım dönüyor, bana birəz tütün bul..

— Bakayin hanımsının dolabında var mı?

— Eksik olma bacı! Efendi hazretleri nerede?

— Haremde... İstiharesine yattı.

— Peki!

Bacı tütün aramak için içeri girdi. Derviş Hasan:

— Daha uyanmamış, dedi, işkembeyi doldurduktan sonra uyku bastırıyor, hareme gidip horul horul uyuyor. Ne o, şeyh efendi, istihareye yatmış.. Tefekküre dalmış. Kim yutar bunları be?

— Sus, şeyhe dil uzatma..

Derviş Hasan arkadaşına yan yan baktı:

— Ulan çok, lûtfunu görmüş gibi sen de onu müdafaa ediyorsun ha... Şaşarım aklına, bir lokma, bir hırka, anan ağlıyor.

— Eh, dünya bu.. Sanki sen şeyh olsan başka türlü mü yaparsın!

— Ben mi, bu talihle mi?

— Belli olmaz?

Derviş Hasan düşünerek kafasını kaşıdı:

— Doğru söyledin. Bu dünyada herkesin başına kırk yılda bir devlet konarmış... Sen bunu duydun mu?

— Evet, öyle derler.

— Benim neye konmadı acaba?

— Kim bilir?..

Bu sırada bacının başı göründü. Hasan, ona doğru seğirtmek istedi.

— Getirdin mi?

— Yo.. Hanımısı dolabını kıtlamış.

Hasan, müthiş bir sukut içinde geri döndü. Canı sıkılmış bir halde arkadaşının yanına uzandı, bir müddet sustuktan sonra elini dizine vurarak söylendi:

— Niye konmadı be?

Birdenbire ayağa kalktı:

— Buldum!

— Neyi buldun?

— Devlet kuşunun neye konmadığını!

— Neye konmamış!

— Benim külâh çok sivri de ondan olacak.

— Ne yapacaksın?

— Külâhın ucunu keseceğim.

— Deli olma!

— Vallah, billâh keseceğim.

— Ulan, cuma günü selâmlıkta görürlerse ceza yersin.

— Ne olursa olsun keseceğim.

*

— Vaziyet kötü azizim, yakında kavga başlamak üzere..
— İtalyan - Habeş kavgası mı?
— Yok canım, manto kavgası!

Cuma günü selâmlık alayında dervişlerin safında Hasan kesik külâhile boyun bükmüş duruyordu. Kalabalıkta başındaki külâhın ucu kesik olduğunun kimse farkına varmamış, o da bunu unutmuştu. O sırada camie giden hünkâr Hasanın kesik külâhını gördü. Veziriâzama:

— Bunun neye külâhının ucu kesik?

Diye sordu. Vezir de Hasanın kesik külâhını ilk defa görüyordu.

— Ferman buyurursanız öğreneyim?

— Şunu bana getirin bakayım!

Hasanı hünkârın huzuruna getirdiler.

— Adanı ne?

— Hasan kulunuz?

— Senin külâhının ucu neye kesik?

Hasan başını önüne iğdi ve korkusundan titremeğe başladı.

— Çekinme, sebebini söyle!

Hasan, çeneleri birbirine çarparak cevap verdi:

— Efendimiz, doğrusunu söyleyim, derler ki: Herkesin başına kırk yılda bir devlet kuşu konarmış. Ben elliye girdim, başıma bir şey konmadı. Kendi kendime:

— Besibelli benim külâh çok sivri, konuyor, amma, duramıyor. dedim, onun için ucunu kestim.

Hünkâr kahkaha ile gülmeğe başladı:

— Bu çok tuhaf bir adama benziyor. Şuna iki yüz altın ihsan verin de saraya alın.

*

Biraz sonra etrafa toplanan dervişlerin arasında kesik külâhını havaya fırlatan derviş Hasan tekke arkadaşına:

— Nasıl, diyordu, dediğim çıkmadı mı, külâhın ucunu keser kesmez devlet kuşu nasıl başıma kondu! Gördün ya!..

Firkete

F ı k r a l a r

Uydurma !

Kulağı ağır işiten bir dostumuz, bir tanıdığını methediyordu:

— Orijinal adamdır. Güzel fikirler söyler.. Zarif konuşur..

Doktor Galip Ata fısıldadı:

— Sağır işitmez, uydurur derler.. Çok doğru imiş!

Kâr yolu

Yeni evlenmiş bir genç kadın arkadaşına anlatıyordu:

— Kocam fazla masraf ettiğimden şikâyet ediyor. Ben de tabiî müteessir oluyorum. Buna bir çare aradım. Bir arkadaşım her akşam yemekten sonra gündüzün yaptığım masrafları bir deftere yazmamı tavsiye etti. Dediğini yaptım. Hakkı varmış, ben bu işi bitirinciye kadar sinema vakti geçiyor. Sinema parasını kâr ediyoruz.

Gönüllü

Ebuzziyazade Bay Velit Habeş imparatoruna bir telgraf çekerek dini islâmı kabul ettiği takdirde İtalya - Habeş harbinde Habeş ordusuna gönüllü yazılacağını bildirmiştir.

Gazeteci yarenliği

Nurullah Ata hastalanmış, Babıâlideki Meserret kahvesinde çay içiyordu. Tan gazetesi istihbarat şefi Tevfik içeri girdi. Nurullah Atanın yanına oturdu. Nurullah Ata; Tevfiğin yüzüne bir müddet baktıktan sonra:

— Tevfik, dedi, bilir misin? Seni sahiden severim.

— Eksik olma..

— Sana elimden gelen bir iyiliği yapmak isterim.

— Yap.

— Ben fenalaşıyorum. Bu akşam öleceğim galiba.. Şimdiden haberin olsun. Yarın (Cumhuriyet) yazar da siz atlarsanız pek ayıp olur.

Tevfik, ciddî bir tavırla cevap verdi:

— Öyleyse bana akşam telefon et.

— Peki amma bir şartla.

— Hangi şartla!

— Mezarımın üstünde Filorinalı Nazımın şiir okumasına mâni olmak şartile!

Tercih

Beyoğlu caddesinde karşılaştılar:

— Bonjur..

— Bonjur..

— Nereye?..

— Malûm: Sinemaya!

— Ben de...

— Oooh, ne âlâ.. Beraber gideriz!

— Sen hangisine gideceksin?

— Şu karşıdakine.. Sen?..

— Ben şu yanımızdakine!

— Amma, onun filmi daha güzel..

— Ya öbürünün locaları... Öyle iyi ki, dışarıdan içerisi hiç görünmüyor!

— Eh, öyle ise seninkine gidelim!

Bayla bayan kol kola girip yürürler...

Dilencinin vekili

Bay köşe başında bir kör dilenci gördü; elindeki teneke kutuya bir kuruş attı. Fakat kutunun ağzını iyi nişanlıyamamış olacak ki kuruş yere yuvarlandı.

Dilenci hiç şaşırmadan eğilerek parayı aldı:

— Allah razı olsun. Siz körü sevindirdiniz, Allah ta sizi sevindirsin...

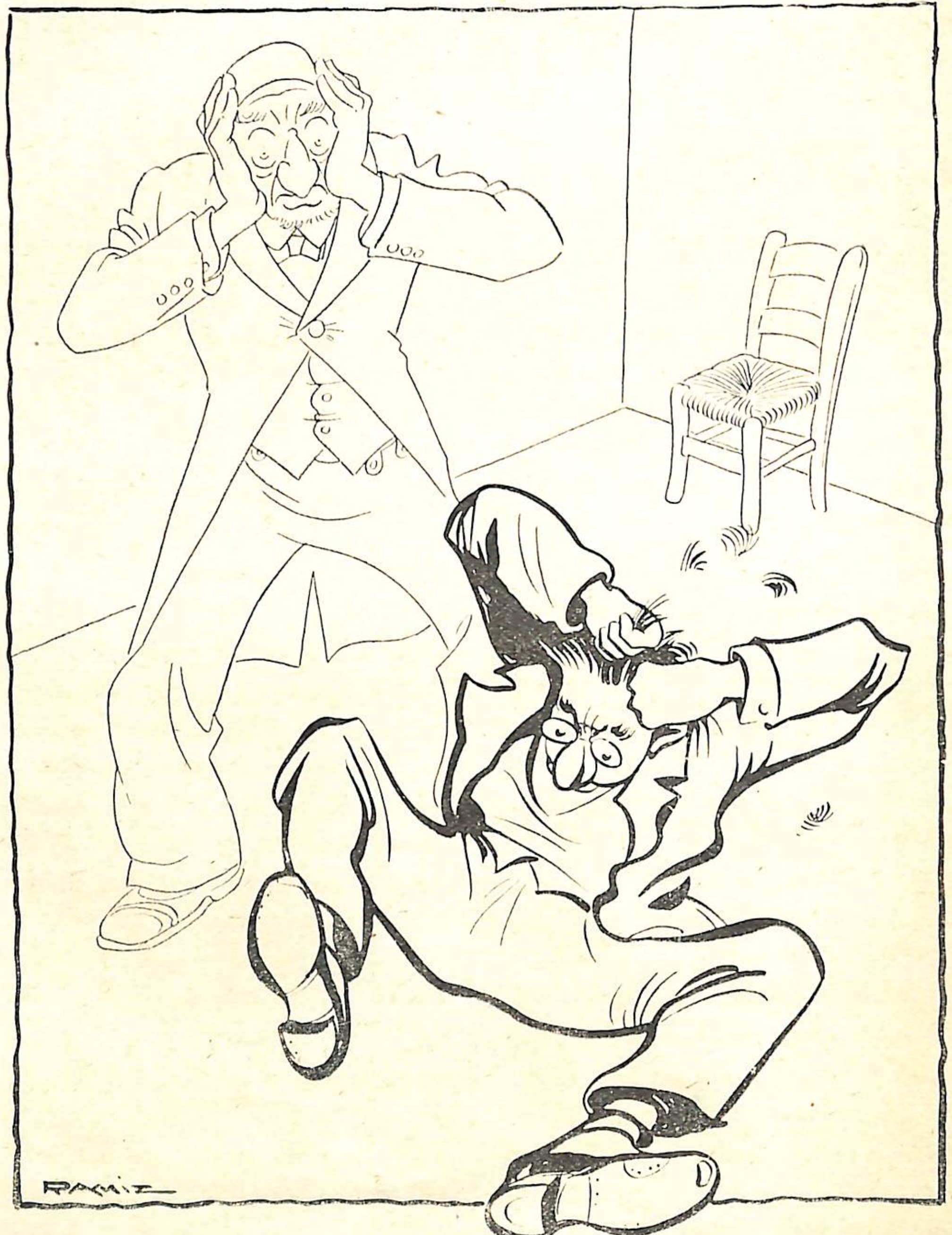
Bu dua bayı kızdırdı:

— Yahu gözün benden iyi gördüğü halde körüm diye adam aldatmağa sıkılmıyor musun?

— Ben kör değilim. Asıl kör bir iki saat bir yere gitti de ona vekillik ediyorum.

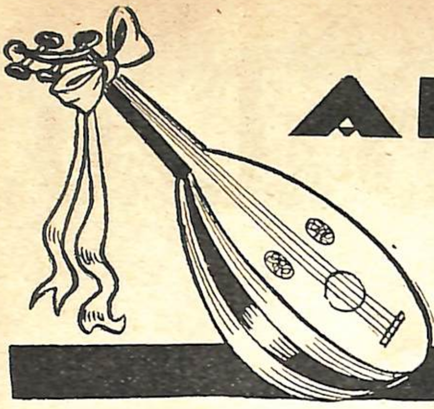
— Nereye gitti?

— Vallahi bilmem... Galiba sinemaya...

— Allah bakide kalanlara ömür versin, birini mi kaybettin Salamon?

— Hayır, ikisini birden kaybettim: Hem Moizi, hem de ondan alacağım olan bir lirayı!

AHRET DÖNÜŞÜ

Akbabanın romanı : 2

Yazan : **Ağustos böceği**

Murat bu yorgun kafa ile ne kadar düşünse bu suallerin cevabını bulamıyacağını anladı, omuzlarını kaldırarak:

— Anlaşılan bir iki kadeh te ona içirdiler. Ne yapalım. Bu nonoş kocacıklar, öpücükler bizim vaziyetimizde bir karı koca için gerçi soğuk kaçıyor amma her halde kapıdan girer girmez üstüme salmasından, kavga çıkarmasından daha iyi değil mi? Masanın üstünde bıraktığı pişmiş kelle, kâğıdın yırtık bir yerinden dişlerini çıkarmıştı. Ressam acı acı gülümsiyerek:

— Ne o halime mi gülüyorsun, dedi, gül bakalım. Şu dünya sıkıntılarını ben de senin gibi yaşımdan defeylesem ben de gülerim.

*

Murat koltuğunda kese kâğıtları, konserve kutuları ile çarşıdan dönüp merdivenleri çıktığı zaman yukarıda ahenk ve coşkunluk son dereceyi bulmuştu.

Belkisin amcazadesi sıcaktan evvelâ ceket ve yeleğini, sonra frenk gömleğini çıkarmış, ten fanilesile ut çalıyor; misafirin karısı saçlarını dökmüş çifte telli oynuyordu.

Misafir, kunduraları ayağını sıktığı için Muradın terliklerini giymiş, oturduğu yerde tabanlarile çalgıya tempo tutuyor, viran döşemeleri yıkacak gibi sarsıyordu.

Ev sahibi merdivende görününce çalgı birdenbire durdu.

Belkis:

— Allah aşkına keyfinizi bozmayın; ev sizin. Murat yabancı değil, diye bağırdı.

Fakat sarhoşlar buna kulak asmıyarak ayağa kalkmışlardı.

Murat Kütahyalı amcazadenin yüzünü ilk defa görüyordu. Fakat o kırk yıllık ahbap gibi ressamın boynuna sarılıp yanaklarını öptükten sonra ellerinden tutup misafirine takdim etti:

— Eniştemiz memlekette bir tanedir. Ne çare ki kıymetini bilmezler. Eksik olmasın bana da teveccühleri vardır. Zaten öyle olmasa sizi sellemehüsselâm misafir getirir miydim.

Murat yorgun yorgun sırıtarak:

— Eksik olmayın, eksik olmayın, diyordu.

Amcazade bu defa da misafiri takdim etti:

— Kütahya tüccarlarından arkadaşım İlmi... Yanlış anlamayın... Hilmi değil İlmi... Aman efendim o da ne can çocuktur... Bu sabah İstanbula beraber geldik... Bu hanım da refikası... Fevkalâde iyi yetişmiş asil, kibar, alafranga bir hanım... Sizi tanımadıkları için sevinçle buraya gelmekte tereddüt ediyorlardı... «Yo, dedim, enişteyle ablayı çiğneyip otele gitmek bana yaraşmaz. Onların evi benim evim olmasına nazaran siz de otele giderseniz beni çiğneyip geçmiş sayılırsınız. Bundan hakaret çıkar» dedim. Öyle değil mi? Evleri fakirane amma kendileri ne can insanlar bakın...

İki erkek Muradı kollarından çekerek zorla aralarına oturtmuşlardı. Amcazade:

— Ben böyle açık saçık dekolte oturduğum için darılmazsın ya enişte, dedi, ev kendi evim değil mi? Felekten bir gece çaldık. Keyfimize bakalım. Şimdi eniştenin şeref ve saadetine birer tane içelim... Eniştenin kadehini şöyle kendi elimle doldurayım...

Midesi ve sinirleri son derece bozuk olduğu için Murat bir kaç senedenberi rakı içmiyordu. Fakat geçirdiği bu üzüntülü günden sonra karşısında bu acayip insanlar, bu rüyaya benziyen izah edilmez vaziyet onu o kadar şaşırtmıştı ki ayık kafa ile bu halin devamına imkân görmedi, bir kaç saat kendini unutmak, bu insanlar gibi memnun ve saygısız bir hayvan haline gelmek için pehrizi bozmağa karar verdi. Zaten vermese de onu kendi keyfine bırakırlar mıydı?

Murat amcazadenin uzattığı dolu kadehi susuz olarak sonuna kadar içti, misafirin karısının çatalla ağzına uzattığı dolmayı yedi ve gülümsedi.

Karısı:

— Ha şöyle... Azıcık yüzün gülsün.. Dünya yıkıldı da altında mı kaldın? dedi.

Muradın gelmesi ahenge biraz fasıla vermişti.

Amcazade Muradın vaziyetinden bahsediyordu:

— Ablam da anlattı ya... Enişte fevkalâde ressam... Fakat halk cahil... Resimler satılmıyor... Boya parası bile çıkmıyor... «Bırak şu pis mesleği... Adamakıllı bir iş tut» dedik. Dinlettiremedik.

Murat yüzünü ilk defa gördüğü amcanın bu güzel nasihatleri kendisine ne vakit, nerede verdiğini bir türlü hatırlıyamıyordu.

Misafir sarhoşluğun verdiği neşe ve cömertlikle bol keseden atmağa başladı:

— Bıraksın efendim bıraksın... Resimle karın doyar mı? Ticarete başlasın. Ona İstanbulda bir ufak şube açıvereyim. Ben merkezden öteberi gönderirim. O oturduğu yerde satar. Hem o kazansın, hem ben kazanayım..

Kütahyadan İstanbuldaki şubeye gönderilecek erzak ile Murada küçük bir servet temin edilip bir de ufak ev alındıktan ve amcazade ile âlicenap misafir ev sahibine olan muhabbet ve hürmet borçlarını böylece ödedikten sonra tekrar ahenge başlandı.

Amcazade ut çalıyor, misafir sıtma görmemiş denen cinsten dik bir sesle avaz avaz şarkılar, gazeller söylüyordu. Üstüste içtiği bir kaç kadeh rakı Murada o kadar tesir etmişti ki söylenen şarkılara bilir bilmez o da karışıyordu. Murat bu geceye kadar bu derece güzel bir sesi olduğunu farkedememişti. Yalnız ona aksi bir hıçkırık musallat olduğu için musiki kaidelerine uymıyan duraklarla yerli yersiz şarkıyı kesiyor, ahengi bozuyordu.

*

Misafir İlmi iki metre boyunda bir insan azmanıydı. Karısı da inadına zeytin çekirdeği gibi ufacık, fakat gayet oynak ve cilveli bir kadın. Rakıyı fazla kaçırınca da büsbütün cıvımıştı. Bir türlü yerinde duramıyor, ikide bir ayağa kalkarak eğile büküle, vücudunun her yanını ayrı ayrı titrete titrete iki telli oynuyor; sonra kocasının dizlerine oturarak yanaklarını öpüyor ve daha başka türlü yolsuzluklar yapıyordu.

Karısıdır, ne isterse yapar. Buna ne Muradın, ne de kimsenin bir diyeceği yok. Fakat kafasının gittikçe karışmasına rağmen ressam bu cilveleri garip ve abes buluyordu. Bahusus muhafazakâr olması lâzım gelen dışarlıklı bir aile için.

Halbuki kadın bu kadarla da kalmıyor, arasıra amcazadenin boynuna sarılarak onu da yanaklarından öpüyordu.

Murat evvelâ korku ve dehşetle İlminin yüzüne bakmıştı. Bu iki metrelik insanda sarhoşlukla kıskançlığın bir araya gelmesi pek dehşetli bir şey olur ve ev mutlaka yıkılırdı.

Fakat İlmi inanılmaz derecede pişkindi. Karısının yabancı bir adamla öpüşmesine aldırmıyor, yalnız her defasında bu öpüşmelere fazla mana vermemek lâzım geldiğini anlatmak ister gibi: «Burada hep can ciğer kardeşiz» diyordu.

Kadın arada bir Muradın da boynuna sarılmağa başlamıştı. Bu sarılmalar, hele kendi karısının öteberi getirmek için mutfağa indiği zamana tesadüf ederse, ressam utanma ile beraber kardeşlik duygusuna pek benzemiyen bir tatlı heyecan da duyuyordu.

Şeytanın Gördükleri..

Şeytan, her gece evlerin penceresinden gizli gizli bakıyor..

Maçkadaki
Bir apartımanın
Salonunda neler
gördü?..

Aksaraydaki bir
Tahta evin
Harap odasında
Ne sahneler geçiyor?

A K B A B A

da pek yakında okuyacaksınız.

— Burada hep can ciğer kardeşiz...

— Ona ne şüphe...

Yalnız Muradın başka bir endişesi vardı. Ya bu kardeşliğin dairesi genişler, misafir de Belkise kardeşçe muhabbetlerini izhara kalkarsa.

Maamafih Belkis bu gece böyle şeylere meydan vermiyecek kadar ağır başlı ve dürüsttü. Mütemadiyen sofra hizmetile uğraşıyor, şarkılara bile yarım ağızla iştirak ediyordu.

Ressam bir aralık gözlerini misafirin karısına dikerek,

— Ben sizi tanıyor gibiyim... Mutlaka bir yerde gördüm. Acaba nerede? dedi.

Kadın telâşla:

— Benzetiyorsunuz, dedi, ben Kütahyadan yeni geliyorum; nereden tanıyacaksınız.

Murat parmağını şakağına koymuş, gözlerini kadının yüzüne dikmişti:

— Olamaz, dedi, mutlaka gördüm. Malûm ya ressam gözü yanılmaz, birbirine benziyen şeyleri karıştırmaz..

Bu davayı amcazade halletti:

— Canım arada bir karı koca İstanbula gelmez misiniz?. O zaman sokakta görmüş olacak.

Muradın bir an uyanır gibi olan zekâ ve hafızası tekrar söndü:

— Öyle olacak, dedi.

— Keşke o zaman görüşseydiniz.

— Öyle ya. Ne kadar iyi olurdu.

— 3 —

Saat kim bilir kaçtı? Eğlence hâlâ devam ediyordu.

Misafir bir aralık dik sesile gazeller söylemiş, şimdi gene iki telli başlamıştı. İlminin karısı bu defa arkasından ince buluzunu da atmış, adetâ kombinezonla oynuyordu. Fakat böyle bir emsalsiz hayat gecesinde can ciğer kardeşler arasında daha fazla da soyunsa ne ehemmiyeti var? Tut ki plâjda eğleniliyor.

İlminin karısı diz çöküp kırıta kırıta başını erkeklerin dizine koydukça onlar şakadan alnına birer liralık kâğıtlar yapıştırıyorlar, o da bunları - tabiî biraz sonra geri verilmek üzere - gömleğinin içine atıyordu.

Kadın iki defa da Muradın dizine yattı, o da son alışverişten sonra cebinde kalan iki lirayı birer birer alnına yapıştırdı, hattâ bir defasında, karısı gene dışarıda olduğu için, eğilerek yanağından öptü. Fakat bu seferki öpücük bir mukabele mahiyetinde olmadığı için Murat birdenbire korktu. Bağıra bağıra:

— Biz artistlerde âdettir. Sizin bu iki telli nevinden hakikî bir sanat eseri karşısında kendimizi kaybettiğimiz zaman ancak kardeşane bir buse ile takdirimizi izhar ederiz, dedi.

Yalnız misafirin karısı paraları iade etmeden evvel bir kere daha dizine yatmağa gelirse rezalet muhakkaktı. Cebinde bir kaç bozuk kuruştan başka para kalmamıştı. Onun için yerinden kalktı; sofada dolaşmağa, kadın kendine yanaşır gibi oldukça boş bir sürahi, yahut kırık bir tabak yakalıyarak aşağı inip çıkmağa başladı.

(Arkası var)

Miras

Kadıncağız, şemsiyesine dayana dayana İkdam matbaasının merdivenlerini çıkmış, yazı işleri müdürünün karşısına dikilmişti. Konuşmaya başladılar:

— Buyurunuz hanım teyze..

— Ah evlâdım, sizden bir ricam var..

— Emrediniz!

— Estağfurullah.. Şey.. Sizin İkdam caridesinde bir roman çıkıyor: (Kanlı odanın esrarı) isimli bir polis romanı..

— Evet efendim..

— Aman yavrucuğum, ne olursa sizden olur, kuzum, bu romanı bir an evvel bitiriniz.. Yoksa, bu roman bir cana mal olacak!

— Acayip.. Ne gibi?

— Ah yavrucuğum, hiç sorma: Bizim kerime bu romana merak saldı.. Halbuki, ayıptır söylemesi, altı aylık hamile... Maazallah, günün birinde okurken çocuğunu düşürüverecek!

Yazı işleri müdürü gülümsiyerek cevap verdi:

— Aman teyze hanım, biz romanı yarıda nasıl keselim?.. Siz gazeteyi kesiniz.. İkdam almayıveriniz..

Bu söz üzerine kadıncağız, hiddetle ayağa kalktı:

— İkdam almıyalım mı?.. İlâhi evlâdım, hiç öyle şey olur mu?.. İkdam gazetesi bize rahmetli efendimden miras kaldı!..

Kâğıt

Peyami Safa, yeni yazdığı bir romanı, Halit Ziyaya hediye etmişti. Halit Ziya, romanı evirip çevirdikten sonra, gülümsiyerek:

— Kâğıdı güzel, dedi..

Peyami Safa, ayni müstehzi gülümseyişle cevap verdi:

— Evet efendim, sizin (Mavi Siyah) ın kâğıdındandır!

Operet

Şair Necip Fazıl yeni bir piyes yazmış. Kendisi şöyle anlatıyor:

— Ertuğrul Muhsine okudum.. Hüngür hüngür ağladı...

Peyami Safa sordu:

— Nedir bu başıma gelen diye mi?..

Necip Fazıl, nükteyi duymamış gibi sözüne devam etti:

— Bir mevsimde, en az iki bin lira telif hakkı alacaksın diyor!

Nurullah Ata güldü:

— Öyle ise bu yazdığın ciddî bir piyes değil, operet olacak!

Nezle

Avukat M. fena halde nezle olmuş, sesi büsbütün kısılmıştı. O halde mahkemeye girdi. Müekkilini müdafaaya çalıştı. Şimdiye kadar her davayı kaybettiği halde bu sefer kazandı. Yorgun argın mahkemeden çıkmış, alnının terlerini siliyordu. Baro reisi, meslektaşları avukatlar kendisini tebrik ettiler. Avukat M. öğünmek ihtiyacını duydu:

— İstediğim gibi olmadı.

— Neden?

— Fena halde nezleydim, hiç sesim çıkmıyordu.

Baro reisi yavaşça kolunu çekti:

— Uzun etme, dedi, davanı nezle kazandı!

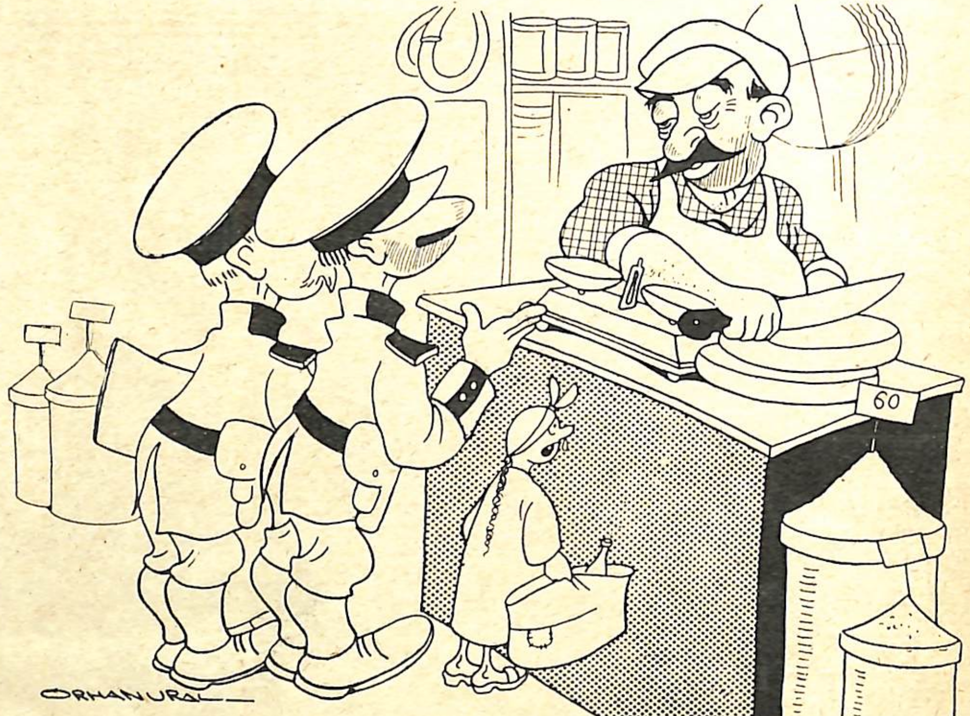

Gaip aranıyor

Matbuat Cemiyetinden:

Yesarîzade Bay Mahmudun bir müddettenberi ortada görünmemesinden telâş eden cemiyetimiz, muharrir arkadaşımızı Babıâlideki bütün kahveler ve birahanelerde aradığı halde bulamamıştır. Yapılan bütün tahkikata rağmen Mahmut Yesarinin hakikaten kayıp mı olduğu yoksa bir müddet için kendisini mi kaybettiği anlaşılamamıştır.

Belediye, yenecek maddelerin temizliğine dikkat edecek — Gazeteler —

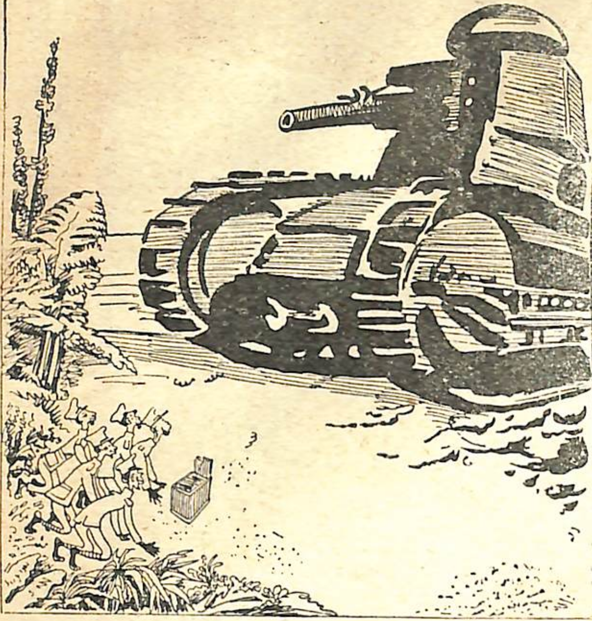
Memur — Ellerin temiz değil.. Ceza yazacağız!

Bakkal — Amanın dirim, müşteri benim ellerimi yiyecek değil a, gozüm!..

Ecnebi Karikatürleri

Habeşliler, İtalyan tanklarına tuzak kuruyorlar!

[İtalyan karikatürü]

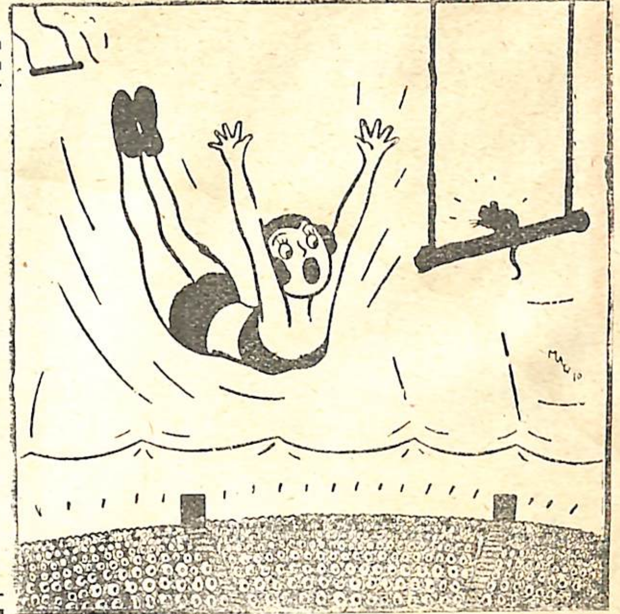
AYDABİR

İkinci sayısı çıktı.

Romada bir Habeş delikanlısı

Yazan:

NAZIM HİKMET

Yazısız hikâye : Fare!

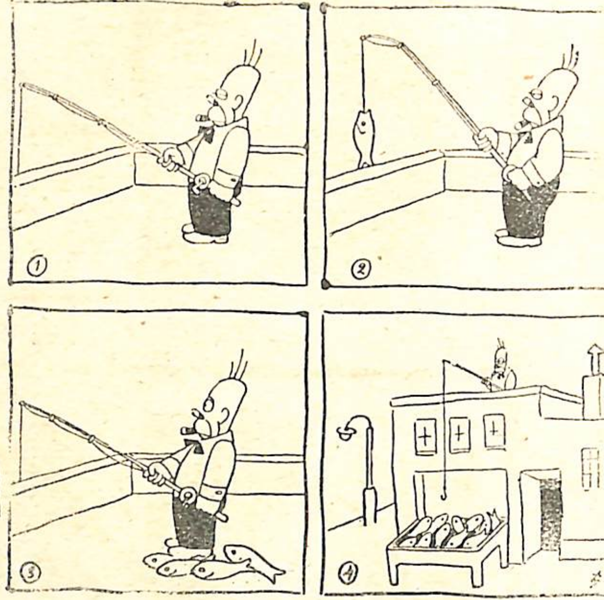
[İngiliz karikatürü]

— Benim karım bir melektir!

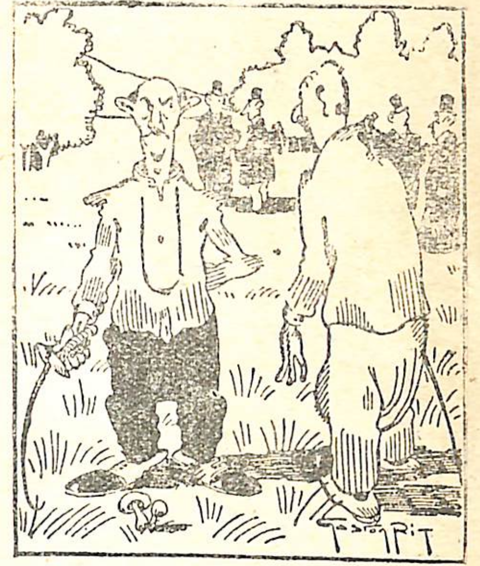
— Benimki maalesef henüz gökyüzünde değil!

[Leh karikatürü]

Yazısız hikâye : Balık avı!

[İsveç karikatürü]

Düelloda:

— Sizden bir ricam var: Vuruşmadan evvel, bana, dul kalacak karınızın adresini verir misiniz!

[Fransız karikatürü]

FARUK NAFİZ

ORHAN SEYFİ

YUSUF ZİYA

AYDABİR'in ikinci sayısında

Cemiyeti Akvamda riyaset sırası Habeşistana gelince!

[İtalyan karikatürü]

Eski zamparalar

Yazan:

SERMET MUHTAR

AYDABİR'in ikinci sayısında

HORMOBIN

Ademi İktidar

Bel Gevşekliği ve Sinir Zafiyetini Giderir

Her eczahanede bulunur. Kutusu 150 kuruş

Adres : Galata Posta kutusu 1255

Bilecik Rakısı

Halis üzümden çekilmiş, uzun müddet fıçılarda dinlendirilmiş olan nefis

Blecik Rakısından

akşamları içeceğiniz birkaç kadeh

Bütün yorgunluklarınızı

unutturacak, neş'e ve dincliğinizi arttıracaktır.

Sahibi ve Umumî Neşriyat Müdürü
Yusuf Ziya
Basıldığı yer : AKŞAM MATBAASI

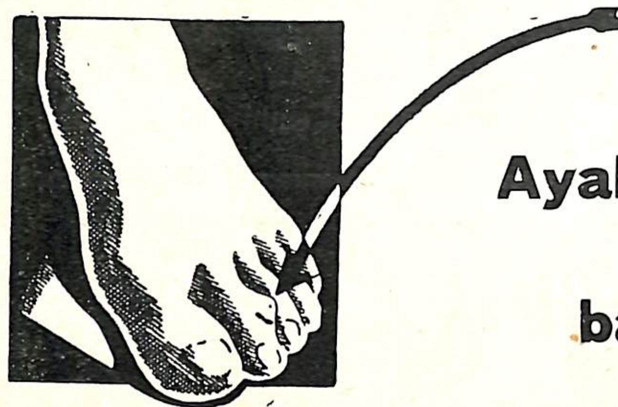

ASPİRİN al!

2 ve 20 komprimelik ambalajlarda bulunur.
Ambalaj ve komprimelerin üzerinde halisliğin timsali olan (BAYER) markasını arayınız

Ayaklarınıza iyi bakınız

Çok yürümekten ayaklarınız terler, acır, hatta şişer, adeta güçlükle yürüyebilirsiniz.

Bununla beraber hayat güçleşti. İşlerinizde muvaffak olabilmeniz için ötede beride dolaşmanız lâzımdır. Ve istirahat zamanlarınızda da biraz hava almak için dolaşmak istersiniz, fakat ayaklarınızın sancısından kımıldamak için bile haliniz yoktur. Velhasıl sancıyan ayaklarınızla hayatınız zehir olur.

Derhal "RADİO-SALTS,, kullanınız, akşamları bu madde ile karıştırılmış bir ayak banyosu yapınız. Sancı ve şişkinlikleri derhal izale eder. İlk banyoda ferahlıyacak ve bir kaç gün sonra hiçbir şeyiniz kalmıyacak, tekrar yaşamaktan zevk duymağa başlıyacaksınız.

ON SENE GENÇLEŞTİM

Badema ihtiyar ve donuk bir hal alan teni temiz ve genç bir hale sokup beyazlaştırmak çok kolay bir iş. Nihayet fen, ten ve cildi fazlasile besleyen maddeyi de keşfedip ortaya çıkardı.

Bu madde uğuşturularak tene sürülünce mesamat tamamile açılıp serbest kalıyor, çizgi ve buruşukluklar bertaraf oluyor, bazı cilde ârız olan siyahımsı noktalar yok oluyor. Bu temizleyici ve besleyici madde yalnız yeni (TOKALON) kreminde mevcuttur.

Bu maddenin harikulâde bir kuvvete malik olması dolayısile en çirkin simalar bile az zaman zarfında genç ve güzel bir hal alıyorlar. (TOKALON) kreminin pembe renginde olanını gece yatmadan evvel kullanınız. Uykunuzda derinizi besleyip tazelendirir. Sabahları ise bu kremin (bevaz) renginde olanını kullanınız. Tene bir beyazlık bir serinlik verir.

Beyaz (TOKALON) üzerine sürülen pudra bütün gün kuvvetini muhafaza eder. Teniniz, cildiniz ne kadar fena olursa olsun (TOKALON) kremini kullanmıya başleadıktan sonra elde edeceğiniz neticeyi hayret ve sevinçle karşılıyacaksınız. İyi netice elde edeceğinize emin olabilirsiniz.

HAPŞUUU!..

Evet, bu günler sıhatimiz için bir tehlike mevsimidir.

Islak bir sonbahar havası, gizli rutubetini, hiç sezdirmeden vücudumuza işletir... Hapşuuu!..

Birkaç aksırık.. Nezle ve ateş başlıyor demek!.. Can kurtaran:

E. NEŞET Kininidir!

Bir tane E. Neşet kinini Damarlarınızdaki yangını söndürür ve size tekrar sıhatinizi kazandırır

Akşam Matbaası